

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej**(Sprawa C-244/11)**

(2011/C 219/13)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Zavvos i E. Montaguti)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że przyjmując wymogi w zakresie udzielania zezwoleń określone w art. 11 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 2 oraz wymogi w zakresie udzielania zezwoleń przewidziane w art. 11 ust. 3 greckiej ustawy nr 3631/2008, Republika Grecka uchybiła obowiązkowi ciążącemu na niej na mocy art. 63 TFUE dotyczącemu swobodnego przepływu kapitału oraz art. 49 TFUE dotyczącemu swobody przedsiębiorczości;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Według Komisji uzależnianie nabycia prawa głosu w wysokości 20 % lub więcej całkowitego kapitału zakładowego w przedsiębiorstwach o strategicznym znaczeniu narodowym od uprzedniego zezwolenia wydawanego przez Diypourgiki Epitropi Apokratikopoiiseon (międzyministerialną komisję ds. prywatyzacji) zgodnie z art. 11 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 2 ustawy 3631/2008, ogranicza swobodny przepływ kapitału (art. 63 TFUE) i swobodę przedsiębiorczości (art. 49 TFUE). Jakkolwiek omawiane przepisy nie są — jak twierdzi rząd grecki — dyskryminujące, to mogą odwieść podmioty gospodarcze od inwestowania ich kapitału w przedsiębiorstwa o strategicznym znaczeniu narodowym i w konsekwencji również od założenia działalności gospodarczej w Grecji.

Ponadto Komisja uważa, że art. 11 ust. ustawy 3631/2008 przewidujący mechanizm kontroli ex post przez ministra właściwego ds. gospodarki i finansów pewnych kwestii o decydującym znaczeniu dotyczących przedsiębiorstwa ogranicza swobodny przepływ kapitału (art. 63 TFUE) i swobodę przedsiębiorczości (art. 49 TFUE), ponieważ zapewnia państwu możliwość unieważnienia istotnych decyzji przedsiębiorstwa z powodów administracyjnych, które nie były znane ex ante gdyż pojawiły się później. W następstwie powyższego ograniczone zostają przysługujące akcjonariuszom dyskrecjonalne uprawnienia stosowania ich decyzji a ich rzeczywiste uczestnictwo w kierowaniu przedsiębiorstwem o strategicznym znaczeniu narodowym i kontroli nad nim — i w konsekwencji ich działalność gospodarcza w Grecji — napotykają przeszkody.

Rząd grecki twierdzi, że sporna ustawa wprowadza ograniczenia jedynie w zakresie prywatyzacji sześciu przedsiębiorstw o strategicznym znaczeniu narodowym podlegających kontroli państwowej. Komisja natomiast jest zdania, iż zasadniczo zakres stosowania ustawy pozostaje niepewny, ponieważ nie wspomina się w niej ani o rozważanych przedsiębiorstwach ani o sektorach objętych zakresem stosowania nowego uregulowania, czego skutkiem jest, iż ustawa jest niejednoznaczna nie tylko w odniesieniu do jej obecnego, lecz również przyszłego zakresu stosowania i w konsekwencji nie gwarantuje koniecznej pewności prawa.

Rząd grecki utrzymuje, że jedynym celem ustawy jest ochrona interesu publicznego i zagwarantowanie ciągłego i płynnego świadczenia usług publicznych oraz funkcjonowania sieci. Niemniej jednak Komisja twierdzi, że celem ustawy jest dodatkowo zagwarantowanie państwu możliwości wyboru strategicznego inwestora dla przedsiębiorstw o strategicznym znaczeniu narodowym, poprawienie ich konkurencyjności i zagwarantowanie, że prywatyzacja przedsiębiorstw o strategicznym znaczeniu dla gospodarki krajowej będzie odbywać się w przejrzystych warunkach. Komisja zaznacza, że jakkolwiek omawiane przepisy mogą być uzasadnione względami interesu publicznego, to niezgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, według którego systemy uprzednich zezwoleń „muszą opierać się na obiektywnych, niedyskryminacyjnych i uprzednio znanych danym przedsiębiorstwom kryteriach a każdy podmiot, którego dotyczy ograniczający przepis tego rodzaju musi dysponować środkiem zaskarżenia”⁽¹⁾ przewidziane kryteria udzielenia zezwolenia są **nieodpowiednie**, aby osiągnąć cel, do jakiego zmierza ustawa. Kryteria prywatyzacji (udzielanie uprzedniego zezwolenia, lecz również kontrola ex post z możliwością uchylecia decyzji przedsiębiorstwa) ustanowione w omawianych przepisach nie są jasne, obiektywne, dokładnie określone w ustawie oraz nie mają jakiegokolwiek związku z celami, do jakich zmierza ustawa, podczas gdy nadają organom szerokie uprawnienia dyskrecjonalne, czego skutkiem jest nałożenie na prywatyzację przedsiębiorstw o strategicznym znaczeniu narodowym dodatkowych ograniczeń ex post, prawdopodobieństwo, iż dostęp inwestorów do prywatyzowanych przedsiębiorstw i sektorów rynku będzie selektywny oraz uniemożliwienie organom sądowym skontrolowania sposobu, w jaki organy administracji zastosowały przyznane im w ustawie uprawnienia.

Komisja uważa, że Republika Grecka nie przedstawiła wystarczających wyjaśnień i informacji, aby uzasadnić wprowadzenie powyższych ograniczeń oraz że w konsekwencji art. 11 ust. 1 w związku z art. 11 ust. 2 i art. 11 ust. 3 ustawy 3631/2008, które ustanawiają system uprzedniego zezwolenia i system kontroli ex post naruszają art. 63 i art. 49 TFUE.

⁽¹⁾ Zobacz wyroki: w sprawie C-205/99 Analir i in., pkt 38; w sprawie C-380/05 Centro Europa 7 Sri, pkt 116; w sprawie C-367/98 Komisja przeciwko Portugalii, pkt 50; w sprawie C-483/99 Komisja przeciwko Francji, pkt 46; w sprawie C-463/00 Komisja przeciwko Hiszpanii, pkt 69.